

liquid reflection

Refleksija je promjena u pravcu tasnog fronta na interfejsu između dva različita medija. Kada mislimo na refleksiju mislimo na svjetlost, zvuk, vodu. Virtuelna stvarnost je refleksija grada ili šume na morskoj ili jezerskoj površini, i ona se može protiviti pravilima logike, perspektive, geometrije. U virtuelne stvarnosti spada i *liquid architecture* – arhitektura fluid, imaginarni prostori koji postoje samo u digital domain-u.

Površina vode, ili mjesto kontakta sa vodom, biće habitat za imaginaciju instalacije na vodi: polu-stvarne, polu-virtuelne, iluminirane ili transparentne strukture. Ona bi zahtijevala od posmatrača dodatni napor apstraktnog razmišljanja, a za učesnike bi predstavljala refleksiju doživljaja prostora u kome se nalaze, uokvirenog efemernom strukturom.

feel the border

U aktuelnom, nestabilnom društvenom svjetskom poretku, aluzija na granice vezana je za radikalnu fizičku barijeru, postajući na taj način svojevrstan antropološki eksperiment i važan društveni fenomen. Ex YU prostori upravo su formulisali svoje pozicije u odnosu na trasiranje fizičke ili virtuelne granice između njenih članica. ASK ih je pomjerio i porušio.

Naš zadatak je upravo transdisciplinarni aspekt preispitavanja pozicije granica u okvirima zadatih - veoma specifičnih konteksta, u kojima grad u obje situacije rapidno izlazi iz okvira i redefiniše postojeće granice. Timovi će u toku radionice odrediti i postaviti granice, koje u tom smislu postaju prostor intervencije. Između ovog „ovdje“ i onog „tamo“, između doživljenog i nepoznatog – zamišljenog prostora. U vidu efemerne prostorne strukture,

moguće je ponuditi konceptualan odgovor koji definiše granični prostor kao kontakt, dodir, zabran ili mogućnost,

kao medijator promjene, događaja, imaginacije...granicu koja postaje mit, priča, umjetnički događaj... Takav *prelazni prostor* koji će po završetku radionice, i odlaska Karavana, ostaviti trag – **granicu**. Make art – not borders.

tracce spirits

Fašinada (ital. „fascia“ – traka, povez) je folklorni obred koji se duže od pet vjekova događa u Boki Kotorskoj, krajem jula, pred zalazak sunca. Uvezane barke, napunjene kamenjem i okićene jablanovim granama, plove ka vještačkom ostrvu Gospa od Škrpjela, gdje muškarci bacaju kamenje u more. Ta ceremonijalna gesta učvršćivanja ostrva, u svojoj funkciji već suvišna, ustvari je tek primjer ljubavi čovjeka i prostora, razmjene i suživota.

Putem kojim ćemo proći prije naš prošli su jedrenjaci, čobani, turisti, mrki medvjedi, turisti, kruzeri, biolozi... Pejzaži i gradovi na našem itineraru su uvijek posmatrani voajerskim i eksploatišućim okom – to su prostori masovne potrošnje, čovjek ih koristi, rasipa, nadograđuje, razvija. Svaka deformacija u prostoru je učitan kod, trag nomada koji je tu bio – i kada smo u njemu, mi znamo sve i o našim prethodnicima.

Ova tema se bavi prostorom van arhitektonskih postulata forme, geometrije i estetike – upravo kroz čulna iskustva, emociju, memoriju i imaginaciju, bez želje za ostavljanjem materijalnog traga. Svjedok našeg postojanja u njima biće hibridna forma – performans, instalacija, putopis, kratki film...